

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Quantas habeat uires, & quibus donanda sit præmijs eleemosyna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

DE ELEMOSYNA.

hitur enim circa diuitias suas, & ualde exiguam
habet orationem ad dominum, & quam habet, iner-
tem habet, & non habentem uirtutem. Quum
igitur diues præstat pauperi, quæ illi opus sunt,
pauper orat ad dominum pro diuite, & Deus præ-
stat diuiti omnia bona, quia pauper diues est in ora-
tione, & uirtutem magnam habet apud dominum
oratio eius: sunt ergo ambo cōsortes honoris operæ
suorum. Basilius in dictum illud Lucæ duode-
cimo, Destruam. Basilius in illud dictum Lucæ duo-
decimo, Diruam horrea mea, &c. Ut sementis quæ
in terram iacitur, lucrum affert ei qui iacit: Ita eti-
am panis in esuriētis manu seminatus multiplex cō-
modum in posterum reddit.

*Quantas habeat uires, & quibus donanda sit
præmijs elemosyna.*

E Neomia aliquot elemosynæ per Chrysosto-
mum in Acta Apostolorum capite decimo,
homilia uicesimal secunda. Vidistis quanta elec-
mosynæ uirtus, & in priore & in præsentis sermo-
ne. Illic à temporali morte liberat, hic ab æterna, &
ianuas aperuit cæli. Vide etiam quanti fecerit, quod
credat Cornelius, ut & angelus missus, & spiritus
operatus, & princeps Apostolorum accersitus, ui-
sionemque talem uidit, & nihil omnino intermis-
sum est. Quot fuerunt Centuriones & Chiliarchi
& reges, & nullus horum assequutus est quæ ille.
Audite omnes qui in militia estis, qui regibus assi-
stitis, Pius erat, inquit, ac timens Deum.

K iij

DE ELEEMOSYNA.

Et quod maius. Talis erat cum omni domo sua. Ita erat huic rei intentus ac affectus, ut non solum sua bene constitueret, sed etiam in ministris suis istuc ipsum faceret. Non enim sicut nos qui omnia facimus, ut nobis timendi sint ministri: at pñ non ita. Et hic non sic, sed cum omni domo sua deum timebat. non solum enim quasi communis pater eorum qui cum ipso erat, sed etiã militum qui ei suberant. Audi autem & quid aliud dicunt: Necessario enim appositum est, quod testimonium habebat ab omni populo, ne quis dicat. Quid enim, licet preputium habeat? Et illi, inquit, testimonium ei dant. Igitur nihil eleemosynæ par est. Imo tam magna rei uirtus est, quando ex penuarijs puris profunditur, ut ea quæ ex iniustis promuntur, comparentur luto immisso in fontem, quæ autem ex iusto lucro, flumini quod pellucidum & purum in horto, dulce quidem aspectu, dulce etiam contactu, dans leue ac frigidum in meridie. Iuxta hunc fontem, non pini & quercus, neque cyparissi, sed plantæ illis multo proceriores, amor dei, laus hominum, gloria quæ in deo, beneuolentia ab omnibus, peccatorum abolitio, multa fiducia, opum contemptus. Eleemosyna autem per quam charitatis planta nutritur. Nihil enim ita charitatem fouere solet, ac dum quis se misericordem exhibet. Hic ramos in sublimem erigi facit. Hic melior fons eo qui est in paradiso, nõ in quatuor diuisus initia, sed in cælum ipsum surgit. Hic parit flumen illud quod salu in uitam aternã, in hunc si mors inciderit, tanquam flamma a fonte cõsumitur: sic ubi irrorarit, magna operatur bo

DE ELEEMOSYNA.

na. Hic ignis flumen extinguit, ut scintillam. Hic uermem ita suffocat, ut nihil fiat. Qui illum habet non stridet dentibus. Ab aqua ista si irrerat in uin-
cula, soluit ea, si in caminos inciderit, totas extin-
guit. Itaque quemadmodum in horto fons non nūc
quidem profundit flumina, nunc uero arefcit, alio-
qui non effet iam fons, sed semper scaturit, ita &
nofter semper largius profundit flumen in eos, q
maxime indigēt misericordia, ut maneat fons. Hoc
hilarem facit eum qui accipit. Hoc elemofyna est,
non solum emittere flumen rapidum, sed etiam lim-
pidum. Si uis quasi ex fontibus tibi implui dei ole-
um, & tu fontē habe. Nihil illi par. Si tu huius fon-
tis aperueris ora, fontis dei talia erunt ora, ita ut
omnium abyssum uincat. Occasionem solam que-
rit à nobis accipere deus, & profundit ex penuarijs
suis bona. Quando infumit, quando sumptus facit,
tunc ditescit, tunc abundat, magnum illis fontis os,
purum eius flumen ac lymphidum, si hunc non ob-
turbaueris, neque illum. Nulla sterilis stet apud il-
lum arbor, ut ne humorem illius absumat. Habes di-
uitias, ne planta salices illuc. Talis est enim uolu-
ptas, multa infumit, & nullum in se ostendit fru-
ctum, sed perdit, ne plantes populum, ne riliam, ne-
que aliā talem quandam, quæ sumptum quidem po-
stulant, fructum uero negant. Tales sunt uestiū de-
litiæ, pulchræ aspectu, cæteræ inutiles. Imple arbo-
ribus omnia utilia, planta in pauperū manib9, que-
cunque uolueris, nihil hac terra pinguis, quamuis
parua sit capacitas munus, attamen in ipsum per-
uenit cælum arbor quæ plantatur. Iam quod plan-

DE ELEEMOSYNA.

cur in terra, licet non modo, attamen post centum annos fructum adfert. Quid plantas arbores? quibus non frueris? Priusquam fruaris, præcipit te mors. Hæc arbor quando mortuus fueris, fructū tibi adferet. Si plantas, ne in gastrimargiæ plantes ventre, ut ne in secessum fructus exeat, sed planta in utero afflictī & ieiunantis, ut saliat in cælum fructus. Refocilla pauperis animam, quæ in angustijs est, ut ne spatiosam tuam arctes. Non uides quod arbores quæ sine fine ac modo rigantur, à radice corrumpuntur, quæ autem cum modo, crescunt. Sic fane & tu, ne tuum ipsius uentrem supra modum riges, ne corrumpatur radix arboris. Pota sitientem, ut fructum feras. Quæ in tēpore rigātur, non corrumpit sol, quæ autem absque modo, corrumpit. Talis enim solis est natura. Vbique malum, ubi non est mediocritas. Ideo demamus aliquid cupiditati, ut & nos assequamur quæ cupimus. In summis locis, fontes dicuntur nasci. Igitur sumus & nos anima sublimes, & statim misericordia diffluet. Non potest enim fieri summam animam, non etiam misericordem esse, & misericordem non esse summam. Itaque contemnens diuitias, radice malorum superior est. Fontes in solitudinibus sunt magna ex parte. Et nos animam à turbulentia educemus, & scaturiet apud nos eleemosyna. Fontes quo magis purgantur, clariores fiunt. Sic sane & nos, quo magis infumemus, tanto magis bona scaturient. Qui fontem habet, non timet. Si igitur & nos habuerimus eleemosynam fontem, non timebimus. Etenim ad porum, ad rigationem, ad ædificium, ad

DE ELEEMOSYNA.

omnia nobis utilis est hic fons. Nihil fonte hoc melius, non solet ille ebrietatem inducere. Melius tamen habere fontem, quam auri fontes fluentes aureis glebis. Melior quæ hoc fert aurum, anima. Nō enim in hac regna, sed in ea quæ sursum sunt, aurum simul concedit, ornatusque fit ecclesiæ dei. Ex hoc auro gladius efficit spiritus, gladius per quem draco abiecatur. Ex hoc fonte lapides promanant pretiosi, qui ad caput assumuntur regis. Ne igitur negligamus tantas diuitias, sed inferamus eleemosynā cū largitate, ut cōsequamur misericordiā dei. Gratia & miserationibus unigeniti illius filij, cui etiam gloria, honor, & imperium, cum sancto spiritu in secula seculorum, Amen.

Selectiores de eleemosyna sententiæ ex utroque testamento.

E Saiaë quinquagesimo octauo. Frange esurienti panem tuum, & egenos, uagosque induc in domum tuam. Cum uideris nudum, operi eū, & carnem tuam ne despexeris, tunc erumpet quasi mane lumen tuum, & sanitas tua citius orietur, & anteibit faciem tuam iustitia tua, & gloria domini colliget te, tunc inuocabis, & dominus exaudiet te. Clamabis, & dicet: Ecce adsum, quia misericors sum dominus deus tuus. Et paulo post: Cum effuderis esurienti animam tuam, & animam afflictam repleueris, orietur in tenebris lux tua, Et tenebræ tuæ erunt sicut merides.